

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 4.

2013 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még
nincs értékelve

Mérték

Ha bárki netán azt hiszi, hogy ha valaki 17 évesen és 47 naposan bemutatkozik a legnépszer?bb magyar futball csapatban, s ott élete els? NB I-es bajnoki meccsén a három gólból kett?t ? rúg, akkor a továbbiakban már csak azt kell megkérdeznie az edz?jét?l, hogy hány órakor kezd?dik a következ? meccs, akkor az nagyot téved.

Feküdt ott mindenki, aki német…

A Diósgy?r elleni szenzációs premier után a következ? fordulóban, Gy?rben ugyan újra *Albert Flórián* a Fradi centere (nyernek 1:0-ra, de a gólt nem ? rúgja), harmadik meccsén, Tatabányán egyenesen 5:0-ra kapnak ki, ami azért valljuk be meglehet?sen nagy dráma egy Ferencváros életében, ám ezt megússza. Nem úgy a következ? fordulót, amikor a BVSC (…) nyer ellenük 3:1-re.

A szégyen akkora (két vereség, 1:8-as gólaránnyal), ami a Fradiszintjén már-már kezelhetetlen. Tátrai edz? kezelésbe is kezd, Albertet kihagyja és egészen a következ? esztend? tavaszirajtjáig nem is állítja a csapatba többé. Ezen a ponton ketté is törhet egy rutintalan, az élvonalbelifutballal voltaképpen még csak ismerked? fiatalember pályája (akár teljes karrierje). Flóriról azonban ordít, hogy ? több az egymeccses tehetségeknél.

1959 februárjában egy Képes Sportnak adott Tátrai nyilatkozat sem nyugtathatja meg igazán, hiszen Pubi bácsi arról beszél, hogy: „A fiatal, nagyon tehetséges Albert benne van ugyan a sz?k keretben, helyet is kap majd csapatban, de egyel?re még nem az egész mérk?zés sorozaton…”.

A magyar futballedz?k sajátságos nyelvén ez azt jelenti: hol játszatom majd, hol nem. Attólfügg, hogy a csapat eredményei elbírják-e azt, hogy továbbra is egy 17 éves tejfölösszájú gyerek viselje a 9-es számú zöld-fehér mezt. Bárki könnyedén elképzelheti, ilyen alapokról startolva milyen tavaszt kellett Flórinak produkálnia ahhoz, hogy ne csak a Fradi kezd? csapatában állandósítsa a helyét, hanem június 28-án, a Népstadionban a svédek ellen már ? legyen az A válogatott középcsatára!

Tátrai Sándor (Fotó: Labdarúgás)

Még mindig nincs 18 éves, és az els? NB I-es bajnokija óta sem telt el több nyolc hónapnál.

Ekkor már Baróti egyedül vezeti a válogatottat, ám az több mint jellemz?, hogy Albert számára nem a Fradiban való további brillírozást, hanem az érettségi(…) letételét jelöli meg a válogatottban való debütálás alapfeltételeként.

Miután történelmileg igazolható tény, hogy Flóri játszott azon a svédek elleni meccsen, a logika szabályaiszerint az érettségének is sikerülnie kellett. Az élet (vagy a futball?) furcsa fintora, hogy az érettségi talán még egy kicsivel jobban is sikerült, mint maga a bemutatkozás.

A Népstadionban 72 000 néz? el?tt (egyszer?, akkoriban barátságosnak hívott nemzetek közötti válogatott mérk?zésr?l beszélünk, amilyenre ma ingyen kéne beengedni a szurkolókat, hogy ne legyen teljesen üres a ház…) a szovjet Demcsenkó játékvezetése mellett a *Grosics – Mátrai, Sipos, Sárosi – Bundzsák, Kotász – Sándor, Göröcs, Albert, Tichy, Fenyves*i összeállítású magyar válogatott. (megjegyzem: ez a csatársor kés?bbemblematikussá válik a magyar futballban) 3:2-re nyer, az egy esztend?vel korábban még világbajnoki dönt?t játszó Svédország ellen. Igaz, abból a csapatból már hiányzik az igazi krém. Nincs Liedholm, nincs Gren, nincs Hamrin, nincs Skoglund, no de nálunk sem az akkor már régen hérosszá nemesült Hidegkuti, hanem egy néhány órával korábban érettségizett hercegszántói srác a center.

Egy nyakigláb lakli, aki nem játszik igazán jól. Igaz, rosszul sem. Talán az a legmegfelel?bb kifejezés, hogy okosan játszik, el tudja hitetni magáról, hogy hosszú id?n át nem kell centert keresnie a válogatottba Barótinak. Dicsérik is, kritizálják is, ahogyan ez ilyenkor lenni szokott, de miután nem l? gólt sokkal csendesebb körülötte az élet, mint amikor betalál. Els? válogatott mérk?zését?l kezdve (bár esetében ugyanez érvényes volt mindvégig a bajnoki mérk?zéseken is) jószerivel üldözi ez a sajátos népítélet. Ha gólt l?, akkor istenítik, még ha semmi mást nem is csinált a meccsen, viszont ha „nullás” marad, azonnal feler?södik az ácsorgásról, meg a csíp?re tett kézr?l daloló zümmög?-kórus.

Szerencséje van abból a szempontból, hiszen Baróti legendásan türelmes (miért is váltana, hiszen a csapat nyert), balszerencsés azért, mert az els? válogatott gólját nem itthon, hanem idegenben, sorrendben a 3. válogatottsága alkalmávalBelgrádban a jugoszlávoknak lövi.

De nem is lenne a tette tipikusan alberti, ha ezen a 3. válogatottságon nem mindjárt hármat rúgna azokból a fránya, addig elmaradt gólokból. Albert három és Bundzsák góljaival 4:2-re nyerünk, s ez a három úgy három, hogy a 77. percben sérülés miatt lecserélik!

No, ez már nem akármi, ez már a Népsportnak is megér egy kisebb hozsannát, a Képes Sport meg egyenesen címlapján hozza a legújabb kori magyar futballsztár egyik góljának pillanatát.

A Képes Sport címlapon hozza...

A meccset a televízió is közvetíti , de csak a kivételesen szerencsések (akarom mondani az igazán jómódúak) láthatják, így aztán a hatás megközelít?en sem akkora, mintha valaki egy prózai NB I-es bajnoki meccsen a Dorognak vagy a Salgótarjánnak rúg egy hármast, de azt a Népstadion teltházas lelátói el?tt teszi.

Pedig 1959 ?szén már nemcsak Orion készülékek vannak a gazdagabb családoknál. Jelentkezik a konkurencia, a székesfehérvári Vadásztölténygyár ekkor dobja piacra a Munkácsyról elnevezett tv-készülékét, amely bombasiker (emlékszem az iskolában már büszkélkedni lehetett azzal, hogy „nekünk Munkácsy tévénk van!”), s az el?fizet?k száma is megháromszorozódik, de még meg sem közelíti az 50 000 készülék vásárlót.

A Népstadion meg, ha tele van, akkor ugye akár százezren is tombolhatnak az Aranycsapat emlékét örökre eltörölni ugyan nem tudó, ám a maga nemében és korszakában világszínvonalat jelent? magyar válogatott játéka láttán.

Kell is a jó futball, mert arra vev? a nép, s ez egyáltalán nincs ellenére a kor hazai politikájának. Az esztend? nagy politikai eseménye a pártkongresszus, amelyen Nyikita Szergejevics Hruscsov a díszvendég, s amelyen Kádár világosan kimondja: „A múlttal foglalkozzanak a történészek. A legközelebbi múlttal is. Mindenki más nézzen

el?re!”

Aki el?re néz, az láthatja (sok egyéb mellett, persze) a „Kard és kocka” cím? filmet, amelyet akkoriban mutatnak be Gábor Miklóssal, Bánhidi Lászlóval, Zenthe Ferenccel, Ruttkai Évával, Tör?csik Marival, Balázs Samuval, Pécsi Sándorral, Rajz Jánossal a f?bb szerepekben, de egy-egy jelenet erejéig már felt?nik Bodrogi Gyula, Garas Dezs?, s?t az észbontóan csinos Felföldi Anikó is.

A futballisták ugyan nem gyakori vendégei, de mégis megjegyzend?: a Marx téren ekkor nyílik meg az els? Tejvendégl?. Soha, sehol nem ettem azóta sem olyan gyümölcsrizst vagy madártejet, mint ott egy-egy kett?s meccsr?l hazafelé tartva.

Egy magamfajta, akkor éppen a kilencedik évében járó kissrác számára az élmények orgiája volt egy Albert vagy egy Tichy gól, majd mindez betet?zve egy Tejvendégl? látogatással, bár az utóbbira már csak anyai nagyapám tartott velem, mert odáig azért nálunk soha sem fajulhatott a helyzet, hogy apám egy Tejvendégl? látogatója legyen…

A Pécsi Dózsa elleni bajnoki mérk?zés el?tt készült felvételen állnak (balról): Albert, Orosz, Dálnoki, Rákosi, Dalnoki, Vilezsál. El?l: Kocsis, Mátrai, Horváth, Berta, Dékány dr. (Kocsis Györgygy?jteményéb?l)

F?h?sünkre visszatérve: 1959. november 8–án aztán led?l minden gát, eloszlik minden kétely, értelmét veszti minden kritikus, vagy egyenesen köteked? szó: Albert Flórián másfél hónappal 18. születésnapja után, egy évvel és hat nappal az NB I-es bemutatkozását követ?en egyszer és mindenkorra bejelentkezik a magyar labdarúgás Császára címre.

Nagyon messze jár még attól, hogy ezt a címet meg is kapja, de az, aki kint van a szinte végig szakadó es?ben lejátszott NSZK elleni meccsen, ráadásul csak egy mákszemnyi érzékkel is bír a futball nev? játék iránt, pontosan látja: ez a fiú lesz az, aki egyszer tényleg felül majd a császári trónra.

A gólról, arról a bizonyos mind a mai napig emlegetett csodagólról a sorozat els? fejezetében már részletesen volt szó, így itt most csak annyit:feküdt ott mindenki, aki német.

Feküdt, mert Flóri úgy kígyózott át rajtuk a labdával, hogy többen tehetetlenségükben még egymással is összeütköztek, s a jó öreg Népstadion es?áztatta gyepén csücsülve bámulhatták csupán mit tesz velük ez a szemérmetlenülfiatalsrác, akinek a klasszikus költ? sorait kölcsönvéve: „pedig még legénytollsem pehelyzik állán…”.

A Filmhíradó kamerája szerencsére megörökítette a jelenetet, így bárki ma is megnézheti, s aki utána azt mondja, hogy az az Albert gól ma nem ugyanúgy gól a világ bármelyik pályáján, a világ bármelyik válogatottja ellen, mint ahogy gól volt ott és akkor, azzal nincs vitám. Ráhagyom.

A németek egyik csatárának mindenesetre tetszhetett, amit magyar center kollégája m?velt, mert amikor Flóri nagy nehezen kibontakozott az ?t agyon ünnepl? játékostársai öleléséb?l, egy, szinte alig látható, csak a nagyon figyelmes szem által érzékelhet? mozdulattal messzemen? elismerése jeléül végig simított a középkezdéshez éppen visszafutó magyar fiú karján.

A német játékost Uwe Seelernek hívták.

Az NSZK elleni 4:3, és benne a varázslatos Albert gól beírja magát a magyar futballtörténelembe, bevés?dik az emlékezetekbe, kitörölhetetlen többé a lelátón tomboló emberek lelkéb?l. Pedig villámgyorsan jönnek az egyszer? hétköznapok. A Császárrá válás útján megtett els? igazán nagy lépést követ?en egy hét múlva már újra a Népstadion a színhely, az ellenfél a BVSC, de most nem a derék vasutasok, hanem a zöldben játszók nyernek 5:1-re, s a meccs talán nem véletlenül lesz Flóri legkedvesebb bajnokija. Az ötb?l négyet ugyanis Albert Flórián jegyez.

Mind a négyet – fejeli!

Ami talán még sohasem történt meg Magyarországon, első osztályú bajnoki mérkőzésen. Albert Flórián, a Fradi középcsatára négy gólt szerzett, s mind a négyet — fejjel! A második Albert-gól. A csatár mellett Zalai (sötét ingben), jobbra Orosz és Nagy J. Ferencváros—BVSC 5:1.

(fotó: Képes Sport)

Csoda, ha ezek után már elhangozhat az a bizonyos szilveszteri poén Kellér Dezs? szájából a televízió szilveszteri m?sorában? Csoda, ha annyit mond csak, hogy Flóri(és, persze csíp?re teszi a kezét…) s mindenki pontosan tudja, hogy kir?l van szó?

Pedig a m?sorban riválisa éppen lenne b?ven. Éjfél el?tt néhány perccel Psota Irén elénekli az év slágerét, a „Barnab?r? hableány”-t, akinek bája (mint azt adalból megtudjuk) b?völ Pest Budán. A szám remek, Psota nagyszer?, a nagyobb tapsot mégis az Albert poén kapja.

Ilyen évet éltünk.

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló